

§ 283 c. ř. s. není ničím jiným než usnesením průvodním. Proti průvodním usnesením není podle čtvrtého odstavce § 277 c. ř. s. samostatného prostředku opravného. Napadla proto stěžovatelka neprávem usnesení prvního soudu rekurem a nepochybil rekursní soud, odmítnuv její rekurs jako nepřipustný.

Čís. 13700.

Kdo provozuje podnik výlučně prostředky, jež vyžadují spoluúčast několika osob a užívání živelní síly (orání za mzdu s garniturou pozůstávající ze strojního pluhu, 2 lokomotiv, různého náčiní a jiného příslušenství), není maloživnostníkem ve smyslu § 251 čís. 6 ex. ř.

(Rozh. ze dne 28. června 1934, R I 649/34.)

Dlužník provozoval orání za mzdy. Návrhu jeho, by byla zastavena exekuce na strojní pluh, 2 sudy na vodu, 2 lokomotivy, 1 obytný vůz a na nástroje, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel dovolává se ochrany § 251 čís. 6 ex. ř. jako maloživnostník. Uvádí však sám, že podnik (orání za mzdy) provozuje garniturou pozůstávající ze strojního pluhu, 2 lokomotiv, různého náčiní a jiného příslušenství. Jde tedy o podnik provozovaný výlučně takovými prostředky, jež vyžadují spoluúčasti několika osob a užívání živelní síly, u něhož tedy osobní ruční práce podnikatelova ustupuje téměř úplně do pozadí. Takové podniky nelze považovati za maloživnostenské ve smyslu § 251 čís. 6 ex. ř. To plyne již z doslovu zákona, jenž poskytuje výhodu řemeslníkům a továrním dělníkům a jiným osobám, které ručními pracemi si opatřují výdělek. Podle materiálů a výnosu min. sprav. ze dne 2. června 1914, ve věstníku č. 43, který byl vydán k výkladu zákona, bylo u »maloživnostníků« pamatováno v první řadě na malé hostinské podniky a obchodníky, jako obchodníky se smíšeným zbožím, hokynáře, malé trafikanty a pod. Podnik rozsahu a druhu, jaký provozuje navrhovatel podle vlastního udání, nelze tedy takovým podnikům na roveň postavit a nesejde na tom, že snad za nynějších hospodářských poměrů není spojen s výnosy převyšujícími průměrné příjmy maloživnostníka.

Čís. 13701.

Čtrnáctidenní lhůtu § 36 c. ř. s. jest počítati ode dne, kdy usnesení soudu, jímž byla vzata na vědomí výpověď plné moci, bylo doručeno stranám.

Lhůtu k odvolání jest počítati od doručení rozsudku prvního soudu k rukám právního zástupce, třebaže vypověděl straně plnou moc, když strana, byvši soudem vyrozuměna o vypovězení plné moci, nevyhověla nařízení soudu, by ustanovila co nejdříve nového právního zástupce.